

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 105/05
24.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић и Софије Вагнер-Личеноски, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради заштите ауторских права, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Лесковцу, П. 1/2000 од 08.06.2005. године, у седници већа одржаној 24.05.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Окружног суда у Лесковцу, П. 1/2000 од 08.06.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Лесковцу, П. 1/2000 од 08.06.2005. године одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да на име накнаде ауторских имовинских права исплати тужиоцу: накнаду за текст 2.500,00 евра, накнаду за режију 2.500,00 евра, одштетни хонорар за неовлашћено издавање видео касете 2.500,00 евра и на неисплаћених тантијема за текст и режију 2.500,00 евра, у динарској противвредности са припадајућом законском затезном каматом.

Против пресуде Окружног суда у Лесковцу, тужилац је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби тужиоца у смислу члана 372. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је жалба неоснована.

Нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361.став 2. Закона о парничном поступку на које повреде другостепени суд пази по службеној дужности, нити оних повреда на које се у жалби тужиоца указује.

Према потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању у туженом "ББ" од 1985. године па надаље у дужем временском периоду се играла представа "ВВ", чији је аутор и режисер тужилац АА. Иста представа осавремењена је и са новим глумцима и у режији тужиоца играна је и током 1998. године и 1999. године, према договору тужиоца и тадашњег директора позоришта да се тужиоцу плати накнада за режију, о чему није сачињен уговор, а плаћање је вршено у више наврата. У то време тужено позориште је било у финансијској кризи, па је преко Савеза удружења драмских уметника у ___ покретана иницијатива за смену тадашњег директора позоришта, а том приликом, на састанку одржаном 24.06.1998. године тужилац је затражио да представа "ВВ" остане на репертоару позоришта, јер позориште то неће ништа коштати. Након тога на основу договора између тадашњег директора позоришта и тужиоца, тужиоцу је плаћена накнада за режију, у складу са оствареним финансијским ефектима, што је према договору била једина накнада, која је тужиоцу била исплаћена. На основу постигнутог договора представа је играна током 1998. године и 1999. године и то не само у ___, већ и у другим местима а тужиоцу је периодично исплаћивана накнада за режију. Тужено позориште је приликом играња представа организовало дежурство, како би спречило неовлашћено снимање представе, а након што је представа и поред тога снимљена а у видео клубовима се појавиле касете, поднета је кривична пријава СУП-у Лесковац. Представа је играна све док тужилац није интервенисао са захтевом да се њено играње обустави.

Овакво чињенично стање произлази из свих изведених доказа, које је првостепени суд правилно ценио и закључио да је тужбени захтев неоснован, на основу члана 19. и 172. Закона о ауторском праву и сродним правима. Ово из разлога што је првостепени суд на основу свих изведених доказа утврдио да се тужилац одрекао свог ауторског хонорара, од позоришне представе "ВВ", која се изводила током 1998. године и 1999. године, а на основу споразума са тадашњим директором позоришта, према коме се тужилац одрекао права на све накнаде, осим накнаде за режију, која му је исплаћена.

Правилан је закључак првостепеног суда да тужени није одговоран за повреду ауторских права тужиоца због неовлашћеног издавања видео касете, јер је у току поступка утврђено да тужено Позориште није без знања и одобрења тужиоца снимило и потом дистрибуирало видео касету са снимком представе "ВВ" и да је организовањем дежурне службе предузело све потребне мере да не дође до неовлашћеног снимања представе, па с тога не постоји основ одговорности туженог за штету у смислу члана 154. и 155. Закона о облигационим односима

облигационим односима.

Из изнетих разлога, жалбени разлози су неосновани, па је Врховни суд на основу члана 375. Закона о облигационим односима одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн